

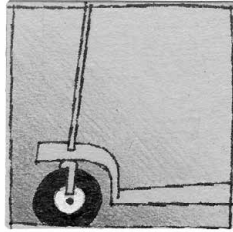
EL MICALET GALÀCTIC

Un pintor molt guai

Mercé Viana

Dibuixos de Paco Giménez

1

El bruixet

Hi hagué un temps en què els bruixots, bruixes i bruixets formaven una comunitat molt tancada i separada de la resta de persones. Vivien al país de Bruixanda de Saranda, un territori pràcticament encerclat per un rierol que abocava al llac d'Arefubla i que, tot i no ser massa gran, resultava ser suficient per als seus pobladors.

Els habitants d'aquest país se l'estimaven molt i el consideraven meravellós, tant pels seus paisatges com pels seus colors. Al llarg i a l'ample del territori hi havia quasi de tot: cultius

de verdures grisenques i plomoses, muntanyetes despullades d'herbatges i, fins i tot, tres volcans molt singulars que, de tant en tant, entraven en erupció.

El primer dels volcans, Fumfosc, es trobava a l'est del país i, quan es posava en erupció, llançava un fum, bé de color negre, bé de color gris, però sempre amb tonalitats molt variades.

Al segon li deien Carbonara, estava situat al nord de Bruixanda de Saranda i, tot just al començament de la tardor, es dedicava a amollar tones i més tones de carbó, que era aprofitat pels habitants per a emportar-se'l a casa, emmagatzemar-lo i fer ús d'aquesta matèria quan els visitaren els primers freds. Com a cosa curiosa he d'informar-vos que mai, en cap dels hiverns, els va faltar ni tampoc no els va sobrar un trosset d'aquest material negre i generador de calimes agradables.

El tercer volcà, l'anomenaven el Científic. Estava situat al sud del país i només entrava en acció al començament de cada primavera i de cada estiu. Era el més intel·lectual dels tres. No produïa matèria sinó idees. Unes idees que prenién vida en forma de malediccions i fórmules per a fer encanteris.

Les malediccions, tot s'ha de dir, no eren mas-

sa dolentes i quasi sempre es llançaven per a transformar les criatures menudes, com ara les sargantanes, en colors ombrívols i boirosos.

De fórmules, sí que te'n podies trobar de ben variades i la veritat és que el volcà havia de pegar-li moltes voltes a la testa per a poder llançar algunes fórmules ben difícils, com ara:

* Com transformar les explicacions de matemàtiques del professor o professora de l'escola en una cançó de moda.

* Com transformar els dilluns en diumenges.

* O també, com aconseguir riure pel nas alhora que les boletes dels ulls ballen una jota alabesa.

Quan els volcans, fóra el que fóra, reviscolaven, era tradicional que es declarara festa nacional i, per a celebrar tan gran esdeveniment, grans i menuts es reunien amb els familiars o amics a prendre una bona tassa de xocolata negra.

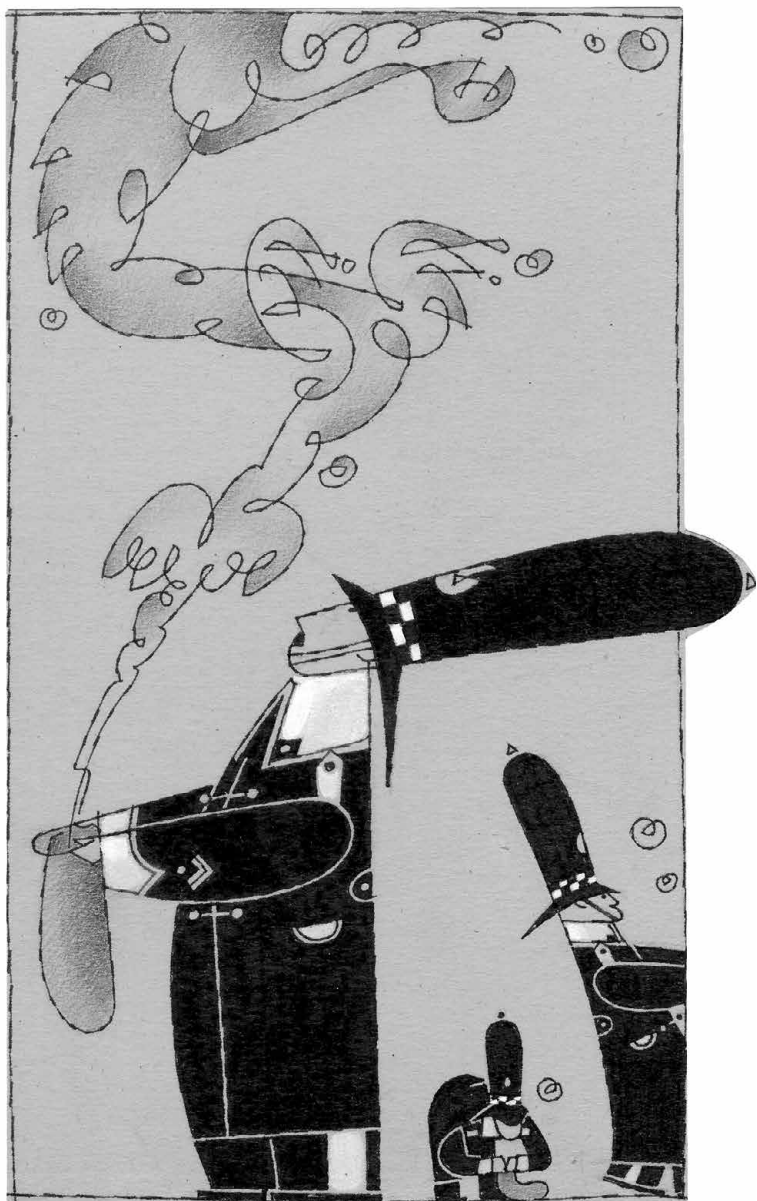
Si el volcà que es posava en erupció era Fumfosc, tot el món hi feia cap, carregat amb les bosses atrapafums per omplir-les dels fums que llançava el volcà. Quan estaven ben plenes, els bruixots les guardaven al magatzem municipal. D'aquesta manera, els dies de festa, n'agafaven algunes, les obrien una miqueta i dei-

xaven anar els fums presoners que, mitjançant unes fórmules màgiques, esdevenien figures precioses en l'aire.

Quan s'estrenava el Carbonara, els ciutadans, amb carros i més carros, hi acudien de seguida per tal de carregar la matèria que els ajudaria a combatre el fred. Penseu que, en general, els éssers màgics són tan sensibles a la gelor que si l'hivern els ataca desprevinguts esdevenen xicotets, xicotets, fins que es calfen i tornen a recuperar la seua grandària habitual.

Ara bé, si el que entrava en erupció era el volcà Científic, grans i menuts es traslladaven cap al sud del país amb un bon grapat de fulls de paper gris i unes ulleres, sense vidre, posades on correspon. En arribar-hi, els escampaven al terra, amb molta cura, i aconseguien que les maldiccions i fórmules d'encanteris anaren gravant-se en el paper. Més tard, quan el volcà deia «Ja n'hi ha prou!», enquadraven els fulls impresos i formaven un llibre. Li posaven un títol adequat, sense oblidar l'any en què es trobaven, i el deixaven en la seua biblioteca, al costat dels altres llibres que tenien.

Bruixanda de Saranda també tenia dos boscos. L'un el conformaven uns castanyers molt prolífics, sempre estaven produint castanyes. Les

seues fulles, ben particulars, eren d'una tonalitat grisa i les castanyes eren tan grosses que només amb un parell en tenien prou per a sopar tota una família. El fruit d'aquestes castanyes gegantines no era blanc sinó d'un color marró fosquíssim i estava considerat com l'aliment bàsic de la societat bruixenca. És per això que tothom estimava aquest bosc de veritat i, de tant en tant, es formaven comissions de bruixes o bruixots per anar-hi i recitar-li alguns poemes en agraïment a la seua generositat.

L'altre bosc era de carrasques molt particulars. Les seues branques, retorçudes i nues, lluíen una negror semblant als dies de les grans tempestes. Entre arbre i arbre hi havia milers de males herbes, molt punxoses i que es reien com boges sempre que aconseguien introduir alguna de les seues espines en el cos d'un animalet. No obstant això, amb les glans de les carrasques, els bruixots i les bruixotes alimentaven els seus porcs negres.

En aquest país no hi havia flors perquè no els agradaven als seus habitants. Havien sentit dir que desprenien una pudor infernal i preferien gaudir del perfum que es podia percebre, a la caiguda del sol, quan cremaven els matolls de les riberes. Sempre feien coincidir aquesta faena amb

el moment que el vent es despertava del seu son diürn i s'encarregava d'estendre el fum, negre com la por, però carregat de perfums.

Amb tot, del que més orgullosos se sentien els bruixots i les bruixotes d'aquest estrany país, era del seu llac. Un llac d'aigües fèrides i turbulentes on els peixos lluitaven amb desesper per tal de sobreviure. La seua negror els emocionava perquè, deien, els recordava el color dels núvols quan, enfadadíssims, es preparen per a descarregar una bona tempesta sobre la terra, alhora que llancen milers i milers de llamps de punta.

Els habitants d'aquest territori vivien repartits al llarg i a l'ample de la seua geografia, tot i que la majoria d'ells s'havien agrupat formant una gran ciutat. Aquesta ciutat estava governada per Estiracabells, un bruixot de pell fosca que recordava una mena de libèl·lula negra.

Estiracabells, que era molt estimat per tots els ciutadans, esperava amb gran illusió ser pare. Volia, com tots els pares del món, veure una criatura a casa i ensenyar-li tot allò que ell també havia après dels seus progenitors. I, com en aquest món tot arriba, un bon dia de pluja i de llamps es va deixar sentir, per tota la ciutat, la veu d'un nou membre de la societat bruixil. Era

el senyal. A falta de campanes, sempre que nàixia un bruixet havia d'anunciar-se, personalment, mitjançant aquests versets:

Bruixetes i bruixots amics,
ja sóc ací.
Sense cap pirulí
i esperant un patí.

I és que les primeres coses que li regalen a un bruixet en nàixer és un patí perquè faça una volteta per la casa i la conega ben bé des del principi, i també un pirulí de sucre negre perquè comence la vida ensucrant-se-la.

Però, el que es va sentir al llarg i a l'ample del país no fou exactament el que un bruixet com cal ha de dir només nàixer. Les primeres paraules del fill d'Estiracabells van ser:

Bon dia, troncs amics,
ja` sóc en aquest país
i m'agradaria menjar-me un pastís,
i, després, ja em donareu el patí.

Els habitants de Bruixanda de Saranda, en sentir-lo, es quedaren amb la mosca en l'orella. Mai no havien conegut ningú capaç de canviar

cap verset, cap paraula del missatge de salutació inicial o iniciàtica. Tots els bruixets del món naxien sabent-lo sense que ningú els l'ensenyara.

Quan els pares de la criatura l'escoltaren, digueren una miqueta decebutos:

—Però... què diu aquest xiquet?

—No ho sé però jo no he fet cap pastís...

I, en un tres i no res, hagueren de fer un pastís ja que, en la societat bruixil no estaria ben vist no correspondre a la petició d'un nadó. Amb tot, el pitjor va ser quan, una miqueta més tranquils, Estiracabells i la seua muller clavaren tota la mirada en la careta infantil i exclamaren espantats:

—No té els ulls negres!

—Ai, Senyor de tots els bruixots! —afegí Henedina, la mare.

—Problemes tindrem i tots els patirem! —pro-
noscà el pare.